

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρέφου του ηρωικού κλέφτη, Φραγκίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατσαντώνης, κρυμμένος κάπου εκεί κοντά στα χαμόκλαδα τόν παραμόνευε "Άεφια του 'Αρβανίτη του ήρθε μιά τρελλή, μιά έξωφρενική σκέφι.

Νά προκαλέση τόν Κατσαντώνη!

Γιατί όχι;

Μονάχος του ήταν.

'Ερημιά γύρω. Κατσαθάρα και κοντοέλατα.

Τι είχε νά φοβηθή;

'Αρχισε λοιπόν ο καλός σου ο 'Αρβανίτης τις μπραβούρες και τ' άσικλήκια:

—Βάϊ-βάϊ... Πούσαι, όρέ Κατσαντώνη;

Πούσαι, όρέ, νά σέ πελεκήσω; "Ελα, όρέ

νά μετρηθώμε, σάν σου βαστάσει!...

"Ετσι μονολογώντας ο 'Αρβανίτης, έσκυψε, έπιε νερό, δρόσισε τó λάρυγγά του και ξανάρχισε τó μονόλογό του:

—Πούσαι, όρέ Κατσαντώνη, όρέ; Ξεμύτισε, όρέ σκύλλε, σάν σου βαστάει, νά σέ κόψω, όρέ, φαλάγγι!...

Φρρρρρ! Παραμέρισαν άεφια τα χαμόκλαδα και—Θέέ μου και 'Άγιοι Σαραντά βαλτε τó χέρι σας!—ξεπρόβαλε ο Κατσαντώνης, ο ίδιος ο Κατσαντώνης, ο τρομερός, ο κλέφτης!...

Ο 'Αρβανίτης άσπίσε.

Τάχασε, λύγισαν τά γυιάτά του.

"Ήταν άλήθεια ή όνειρο κακό ή φάντασμα τού βουνού;

Τράβηξε τó σπαθί ο Κατσαντώνης και προχώρησε ίσα άπάνω του.

Αιπούχθηκε ο 'Αρβανίτης, σάλεψε ή γή γλάσσα από τά πόδια του.

Η γλώσσα του, πού κελαϊδούσε λίγο πριν, δέθηκε.

Γονάτισε κάτω και σήκωσε ψηλά τά χέρια του, πού τρέμανε σάν κλαδιά πού τά δέρνει ο άσπλαχνος βορριάς.

—'Αμάν!... 'Αμάν!...

Κοντοζύγωσε ο Κατσαντώνης.

—'Νάμαι, όρέ, σκυλλαρβανίτη! φώναξε. Τι μέ θές;

—'Αμάν, καπετάνιε, λυτήσου με!... Μή μέ χαλάσες.

—Σήκω, όρέ, νά χτυπηθώμε!

Νά σηκαθή νά χτυπηθούν; Δέν μπορούσε ο δύστυχος νά σταθή στά πόδια του. Είχε παραλύσει άπ' τó φόβο του.

"Αρχισε νά κλαίη, νά σκούζη και νά παρακαλάη.

—Μή χέ χαλάσες, Κατσαντώνη... Χάρισέ μου τή ζωή... Τι θά καταλάβης νά σκοτώσης ένα δυστυχισμένο 'Αρβανίτη, σάν και μένα; Λυτήσου με, Κατσαντώνη!...

Ο Κατσαντώνης έβαλε τó γιαταγάνι στή θήκη του. Δέν τού βατούσε ή καρδιά αύτου τού λεβέντη νά σκοτώση έναν 'Αρβανίτη φαφλατά.

—'Αίντε, όρέ, χαλάλι σου; τού είπε μέ περιφρόνησι. Τράβα στό καλά, δέν θά σ' χαλάσω...

Τού φίλησε τή άκρη τής λερίης του φουσανέλλας ο 'Αρβανίτης, κι' έφυγε σάν τó κυνηγημένο σαρκόδι.

Φωτιές πετούσαν, τά πόδια του.

Τήν είχε γλυτώχει φτηνά!...

...

'Αλλη μιά φορά, αναφέρει ή 'Αγραφιώτικη παράδοσι, πάνω σέ μιά συμπλοκή μέ Τουρκαρβανίτες, ο Κατσαντώνης άφησε τά παιδικάρια του νά πεσοκόβουν μέ τά γιαταγάνια τους τούς άνταπόλους τους, κι' ο ίδιος ρίχτηκε σάν σταυραετός πάνω στόν άρχηγό τους, έναν πλούσιο και έκαυστό 'Αρβανίτη πολεμιστή.

Ο 'Αρβανίτης, θλιπτόνας τόν τρομερό κλέφτη νά χυμιά σάν σίφουρας άπάνω του, τβέαλε στά πόδια για νά γλυτώση.

Ξοπίσω του ο Κατσαντώνης, κεραυνός, άστροπελέκι.

Τρέχουν, τρέχουν, πηδά, χαντάκια, θάμνους, κοτρώνια...

Ο 'Αρβανίτης καταλαβαίνει πώς δέν θά γλυτώση. "Όλο και τόν κοντοζυγώνει ο τρομερός ο κλέφτης!...

Τι νά κάνη για νά σωθή;

Άεφια, μέσα στό τρέμμο και στό κοντασάνασμα, μιά ιδέα τούρβε. Και χωρίς νά χάση καιρό, θγίνει και ρίχνει πίσω του τήν παραδοσκακούλα του, γεμάτη χρυσά φλωριά.

"Τώρα πειά θά σταθή ο Κατσαντώνης νά τήν πάρη, σκέφτηκε ο 'Αρβανίτης, κι' έτσι θά βρώ καιρό νά ξεμακρύνωσ.

Μά ο Κατσαντώνης δέν στάθηκε.

Λίγο τόν έγνοιωσε αύτου για τά φλωριά Τόν 'Αρβανίτη ήθελε νά προφτάση.

Κλώτισσε λοιπόν τήν παραδοσκακούλα, χωρίς νά σταθή στιγμή, και έξακολούθησε τó κυνηγητό τó άγριο.

Κέπηκαν τά ύπατα τού 'Αρβανίτη.

"Ήταν χαμένος!...

Ο Κατσαντώνης όλο και κοντοζύγωνε.

Δέν έτρεχε πειά Πετούσε!...

Κι' όλο κι' άνέμιε στόν άέρα τó τρομερό γιαταγάνι του

—Στάσου, όρέ σκυλλαρβανίτη, σά σου βαστάσει!... Στάσου, όρέ!...

Μά πού νά σταθή ο 'Αρβανίτης.

Έφευγε φτεροπόδαρος, ο φόβος τούδνε καινούργιες δυναμεις.

Μά ήταν κι' ο Κατσαντώνης γρήγορος στό τρέμμο και θά τόν έφτανε.

Σκέφτηκε τότε ο 'Αρβανίτης:

"Αν περιφρόνησε τά φλωριά, δέν θά περιφρόνηση και τ' άρματα. Και τέτοια άρματα, σάν τά δικά μου!...

"Εβγαλε λοιπόν κι' έρχισε νά ρίχνη πίσω του όλη τήν περίσημη άρματοσιά του: Κομποπούσε μαλακοκαπισμένους, γατζάρια όλο άσημι και ρομπήνια στή λαθή, τó θαλασκι σπαθί του!...

Μά και πάλι γελάστηκε ο 'Αρβανίτης.

Ο Κατσαντώνης δέν έπίσπαστηκε άπ' τ' άρματά του. Τι νά τά κινήτ' άρματα τά θαρρύμια; Τούφταναν και τού περίσσειαν τά δικά του, τά τιμημένα και δοξασμένα.

"Εξακολούθησε λοιπόν τó κυνηγητό, άγριο, φρενιασμένο.

Ο 'Αρβανίτης είχε άποκάμει πειά. Κοντανάτες, ήταν μουκίδι στόν Ιβρώτα, είχε πεταχτή ή γλώσσα του έξω μιά σπαθμή!

Κατάλαβε πως δέν είχε γλυτώμα.

—Στάσου, όρέ, κιση! τού φώναξε ο Κατσαντώνης.

Και στάθηκε.

Στάθηκε εθεβωμένος, κατασκαυμένος, τσικισμένος άπ' τήν κόρασι, μισοσπαθμένος άπ' τó φόβο του.

"Τώρα θά μού πάρη τó κεφάλι ο Κατσαντώνης! σκεφτότανε και τούρχονταν σόγκυρο.

Μά ο Κατσαντώνης ήταν παλληκάρι, δέν ήταν μακελάρης.

—Τομάσω, όρέ, νά χτυπηθώμε σάν άντρες! τού είπε.

Νά χτυπηθούν;

Μαί, ο Κατσαντώνης δέν ήθελε νά οφάξη σάν τραγί τόν Αρβανίτη. "Ήθελε νά μονομαχήσουν, νά χτυπηθούν μέ τά σπαθιά κι' όποιον πάρη ο χάρος!...

Μά ο δύστυχος ο 'Αρβανίτης τάχε χαμείνει.

Είχε παραλύσει άπ' τó φόβο του. Έτρεμε πάνω στά πόδια του, σάν ξεριζωμένο δεντρί πού τó δέρνουν οι άνέμοι.

—'Αμάν, καπετάνι! φώναξε.

Ο Κατσαντώνης όμως δέν έπαυσε πειά από λόγια. Έτρεξε, πήρε τó σπαθί τού 'Αρβανίτη από κάτω, τού τó έδωσε και τού φώναξε:

—Έμπρός, όρέ!...

Τού κάκου όμως περίμενε και προκαλούσε τόν 'Αρβανίτη. Δέν είχε δύναμι, δέν είχε κουράγιο εκείνος νά χτυπηθή μαζί του.

'Αγρίεψε πιδό πολύ ο Κατσαντώνης.

—Χτύπα, όρέ, τί κθέσαι;

Μάρμαρο ο 'Αρβανίτης, στύλος άσάλευτος.

Τó σπαθί τού έφευγε άπ' τά χέρια. Στά μάτια του γυαλοκοπούσε ή τρομάρα...

—Χτύπα, όρέ! Ξανάκουσε ο Κατσαντώνης.

Χαμένα λόγια... Χαμένος κόπος...

Ο 'Αρβανίτης έτρεμε, όλο έτρεμε... (Ακολουθεί)

Τά δύο άριστούργηματα, τά όποια προέφρε τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εις τούς άνεγνώστας του έκ τής Βιβλιοθήκης του,
"Η «ΣΦΙΓΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ», τού 'Ιουλιού Βέρν,
και ή «ΠΑΛΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Μπαλζάκ,
έστάλησαν εις τά 'Υποπρωτοεία τών έπαρχιών και όσοι έπιθυμούσ' άνακτην νά τά προμηθευθώμ' 8 δραχμάς και 4 λεπτά.